

HOOFDSTUK EEN

De begrafenis van oma Sylvie

Olive Jones keek vanuit haar slaapkamerraam naar de bungalow aan de overkant. Bijna dertien jaar – Olives hele leven – had haar oma daar gewoond. En nu stond het huis leeg.

De mensen die bij de begrafenis waren geweest, hadden later bij Olive thuis wat gegeten van een snel in elkaar geflanst buffet en een kop thee gedronken. Olive had een paar broodjes kaas in haar zakken gepropt en was zo snel mogelijk naar haar kamer gevlucht. Ze had helemaal geen zin in al die somberheid.

Eerlijk gezegd voelde Olive zich ook helemaal niet somber. Het was niet zo dat ze niet verdrietig was dat haar oma was overleden. Het was alleen dat ze haar, nou

ja, niet echt had gekénd. Hun huizen stonden amper twintig meter uit elkaar. En toch had oma Sylvie evengoed in een ander land kunnen wonen. Hoewel ze al jaren voordat Olive werd geboren was gestopt met haar werk als accountant, had ze het op de een of andere manier altijd te druk gehad om even bij haar kleinkinderen op bezoek te gaan. Op de verjaardagen van Olive en haar broertje Frankie stopte ze altijd een kaart met een kraaknieuw briefje van tien in de brievenbus. Tegen de tijd dat de envelop de deurmat raakte, was ze nergens meer te bekennen, hoe hard de kinderen ook naar de deur renden. Ze werd elk jaar uitgenodigd om Kerstmis bij hen te vieren, maar ze was nooit gekomen. Soms gingen er maanden voorbij waarin niemand haar zag. De keren dat Olive haar oma wél had gezien – buiten op de stoep was tegengekomen, dus – had de oude vrouw geglimlacht en zich snel uit de voeten gemaakt voordat Olive ook maar haar mond open kon doen. Die keren had Olive vaak het gevoel gehad dat oma Sylvie iets wilde zeggen, maar nadat er jaren voorbij waren gegaan waarin haar oma de stilte nooit had verbroken, besloot Olive dat ze daar maar niet meer op moest hopen.

Toch was Olive in de loop der jaren het een en ander te weten gekomen over haar oma. Olive wist dat ze graag op de hoogte bleef van wat er in de wereld gebeurde; het

eerste wat oma Sylvie 's morgens deed, was de krant van de deurmat pakken. Olive wist ook dat ze om de natuur gaf, want ze vulde het voederhuisje voor de vogels in haar voortuin altijd trouw bij en voerde de roodborstjes soms zelfs uit de hand. Verder wist Olive dat haar oma buitengewoon fit was. Olive had haar meerdere keren in het donker een rondje door de buurt zien rennen. Ze had haar twee keer een dikke boomtak zien gebruiken voor een aantal optrekoefeningen. En één keer zag Olive haar oma struikelen over een tuinslang, maar door een perfecte radslag te maken wist ze te voorkomen dat ze viel. Ze landde op haar voeten en liep verder alsof er niets was gebeurd. Hoe merkwaardig die dingen ook waren, Olive was ervan overtuigd dat zij de enige was die ze had gezien. Verder lette er niemand op haar oma. In de ogen van haar burens was Sylvie Jones gewoon een oudere vrouw die graag op zichzelf was.

Toen ze jonger was, had Olive stiekem een andere oma gewild. Ze wilde zo'n oma over wie ze weleens las of hoorde. Zo'n oma die sommige bofkonten op school hadden, die van tuinieren hield en overdag naar moordmysteries op tv keek. Zo een die in je wangen kneep en een eindeloze voorraad snoepjes in haar handtas had. Ze had graag een oma willen hebben die verhaaltjes voorlas voor het slapengaan. Alleen al het idee dat oma Sylvie dat

soort dingen zou doen was te gek voor woorden.

‘Ze is gewoon ouderwets,’ had Olives moeder uitgelegd. ‘Ze houdt niet van gedoe.’

Maar daar nam Olive geen genoegen mee. En toen ze ouder werd, verdween de wens voor een nieuwe oma en groeide de nieuwsgierigheid naar de oma die ze had. *Waarom doet oma Sylvie zo geheimzinnig?* vroeg ze zich af. *Waar heeft ze het altijd zo druk mee? Waarom zorgt ze ervoor dat ze zo fit en sterk blijft? Wat als ze... iets verbergt?*

Olives moeder moest lachen om dat idee. ‘Wat zou een vrouw van in de tachtig in hemelsnaam moeten verbergen?’ had ze gevraagd. ‘Je oma heeft altijd heel hard gewerkt als accountant, en nu geniet ze van haar welverdiende pensioen door te reizen en actief te blijven. Beweging is goed voor haar artritis.’

Maar Olive was niet overtuigd. Er moest meer achter zitten. ‘Misschien houdt ze inderdaad van reizen. Óf... misschien leidt ze een geheim leven waar wij niets van mogen weten!’ had ze geantwoord.

Olives moeder had nog harder gelachen. ‘Ik moet je helaas teleurstellen, Olive. Wij zijn niet het soort familie dat er geheimen op na houdt. Wat je ziet, is wat je krijgt. Je hebt gewoon een te levendige fantasie.’

Wat je ziet, is wat je krijgt. Nou, wat Olive van haar

oma zag, vond ze toch echt heel vreemd. Maar ze kon niet ontkennen dat ze een levendige fantasie had.

Olive wilde namelijk heel graag dat haar leven wat spannender zou zijn dan het in werkelijkheid was. Ze wilde dat het meer was als in de films en tv-series waar ze graag naar keek, met explosies en rampen en gevaarlijke reddingsacties. Als je haar ernaar zou vragen, kon ze teksten uit ten minste 27 verschillende films uit haar hoofd opdreunen. Maar Olive zelf leek in niets op de helden uit haar favoriete actiefilms. Ze was lang voor haar leeftijd, had lang donker haar dat irritant was als het niet achter haar oren bleef zitten, en ze had een iets spitsere kin dan de meeste kinderen. Dankzij haar lange benen kon ze harder rennen dan andere kinderen uit haar klas, op twee na dan. Maar verder was Olive maar heel doorsnee. Als je haar fantasie tenminste niet meerekende.

Olive was een dromer van wereldklasse; dat kreeg je als je ergens opgroeide waar *nooit iets gebeurde*. Elk onschuldig kraakje van een van de vloerplanken was in Olives hoofd altijd iets veel spectaculairders: een dievenbende op zoek naar verborgen sieraden of vampiers op jacht naar een lekker hapje. Als ze op straat de terugslag van een motor hoorde, dacht Olive meteen aan bankovervallen en diamantroven. Eén keer was ze er vast van overtuigd geweest dat de postbode de brieven met gif

besprenkelde als wraak voor alle aanvallen van de honden uit de buurt. Hij was nogal verbaasd geweest toen hij haar tijdens zijn ochtendronde vanuit de bosjes naar hem zag gluren. En dan was er nog die invaller op school, meneer Harold, die volgens Olive de gevaarlijke ontsnapte gevangene was die ze die ochtend op het nieuws had gezien. Meneer Harold was niet zo blij geweest toen ze hem ermee confronteerde. (Maar hij had écht vrijwel dezelfde bakkebaarden.)

Olives fantasie bracht haar steeds weer in de problemen. Haar schoolrapporten stonden vol met opmerkingen als ‘moet beter opletten’ en ‘kan niet stil blijven zitten tijdens de les’ en ‘leidt vaak haar klasgenoten af’. Olive wilde haar leven beteren, echt, maar op de een of andere manier ging het steeds weer mis. Zij was degene die tijdens de scheikundeles haar labjas in brand stak toen ze voor de eerste keer bunsenbranders mochten gebruiken. Degene die in de eikenboom in de speeltuin probeerde te klimmen en halverwege vast kwam te zitten, zodat de brandweer haar moest redden. Degene die *per ongeluk* een opstand had aangewakkerd toen de leraren ongezonder eten tijdens de lunchpauzes wilden verbieden. (Maar hoe had Olive in hemelsnaam kunnen weten dat haar pleidooi voor pizza tot een voedselgevecht zou leiden?)

Hoe hard Olive ook haar best deed om tijdens de les

naar de leraren te luisteren, ze kon niet voorkomen dat haar gedachten afdwaalden. Het hielp ook niet dat Olives broertje Frankie, die twee jaar jonger was, een modelleerling was. Net als zijn zus was Frankie lang voor zijn leeftijd en had hij een bos donker haar die in zijn ogen hing. Anders dan zijn zus werd Frankie door zijn leraren vaak omschreven als ‘een verlegen, maar aandachtige leerling’ (en door zijn minder aardige klasgenoten als ‘studiebol’ of ‘nerd’). Mensen waren altijd verbaasd als ze hoorden wie zijn zus was. Het verbaasde Olive soms ook dat ze familie waren. Frankie was een trots lid van het schoolkoor en -orkest en aanvoerder van de schaakclub; om die reden was hij vaak tot laat in de middag op school te vinden. (Olive was ook vaak nog laat op school te vinden, maar dat had meer met nablijven te maken dan met buitenschoolse activiteiten.) Hoewel ze vroeger als twee handen op één buik waren, trokken ze tegenwoordig niet meer zoveel samen op. Ze zou het nooit toegeven, maar Olive was een beetje jaloers op haar broertje. Waarom kon ze niet meer zijn zoals hij? Waarom kon ze zichzelf niet gewoon gedragen?

Maar toch, dat Olive zich soms liet meeslepen door haar fantasie en dat ze met haar theorieën over mensen in de buurt soms de plank missloeg, hoefde nog niet te betekenen dat ze geen gelijk had over oma Sylvie – zo

dacht Olive er tenminste over.

Ze kon gewoon niet het gevoel van zich afzetten dat het leven van haar oma heel anders was dan ze deed voorkomen. En daarom bleef Olive haar verdenkingen houden – misschien ook wel omdat het alternatief, dat haar oma haar niet wilde kennen, te verdrietig was om te kunnen accepteren.

Pas toen oma Sylvie op haar vierentachtigste overleed, vermoedelijk aan een hartaanval, vond Olive het tijd om haar verdenkingen los te laten. Haar moeder had toch gelijk. Olive had zich weer eens van alles in haar hoofd gehaald. Er waren geen geheimen, alleen een oma die ze nooit echt had gekend. En die ze nu ook niet meer zou leren kennen.

Dat besef had tijdens de hele begrafenis door Olives hoofd gespookt, en ook tijdens de rit naar huis in de lange zwarte rouwauto, en toen alle familieleden in hun woonkamer samendromden om blokjes kaas op prikkers te eten. En het was ook het enige waaraan ze nu kon denken, terwijl ze op haar bed naar het huis van haar oma zat te kijken.

De bungalow zelf zag er doodnormaal uit, met ruwe grijze muren en witte vitrage voor de ramen waar je niets doorheen kon zien. De voortuin was overwoekerd en eromheen stond een wit hek waarvan de verf afbladderde

en dat piepte in de wind. Het huis voelde – net als Olives band met de overleden bewoner – zowel heel bekend als ontzettend geheimzinnig.

Olive wenste voor de zoveelste keer dat ze de vitrage opzij kon schuiven om in de bungalow naar binnen te gluren. Wat zou ze er zien? Ze wist dat ze eigenlijk terug moest gaan naar het buffet in de woonkamer – ze had haar moeder haar naam al meer dan eens horen roepen –, maar ze gunde zichzelf nog een paar minuten om naar het huis te kijken.

Olive probeerde het huis van haar oma in haar geheugen te prenten. Het zou binnenkort worden verkocht en de nieuwe bewoner zou vast en zeker dingen veranderen. Die zou het hek repareren, de ouderwetse vitrage vervangen en de tuin fatsoeneren – en daarmee zou alles verdwijnen wat Olive in al die jaren aan het huis was gaan waarderen.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes en probeerde zich voor te stellen hoe de bungalow er na al die veranderingen uit zou zien, maar toen trok iets haar aandacht.

Een beweging van de witte vitrage.

Olive knipperde met haar ogen en rechtte haar rug. Eerst dacht ze dat ze het zich inbeeldde. Het was tenslotte een lange ochtend geweest en ze had waarschijnlijk ook iets te veel blokjes kaas gegeten.

Toen gebeurde het weer. Nu was het heel duidelijk. De vitrage had bewogen. Nee, niet bewogen. Gordijnen bewegen niet uit zichzelf, in elk geval niet vaak. De vitrage was in beweging gebrácht.

Er was iemand in het huis, realiseerde Olive zich geschrokken. Maar dat kon niet. Haar moeder had de enige sleutel en Olive kon haar in de woonkamer horen praten. Het huis zou leeg moeten zijn.

Wie kon daarbinnen zijn? vroeg ze zich af. En terwijl ze het dacht, verscheen er uit het niets een hand die het gordijn opzij trok. Olive hapte naar adem. Ze ging op haar knieën zitten. Ze hield haar gezicht zo dicht tegen het raam dat haar adem ervoor zorgde dat het besloeg. Het was écht waar. Er stond iemand voor het raam van het huis van haar oma. En dat niet alleen – de persoon *keek haar recht aan.*

Het was in al die jaren dat Olive naar het huis van haar oma had gekeken nooit in haar opgekomen dat er ook iemand naar háár kon kijken. Ze deinsde achteruit en viel bijna van haar bed.

Olive haalde diep adem om haar op hol geslagen hartslag te kalmeren en nam toen weer plaats voor het raam. De persoon in het huis van oma Sylvie hief een hand op en zwaaide. Het was geen begroeting, hoewel dat al gek genoeg zou zijn geweest.

Het was, geen twijfel mogelijk, een gebaar waarmee iemand wilde zeggen: *kom hier*.